ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ

ΗΡΘΕ πάλι ὁ καινοῦργιος χρόνος! Καί τὸν ἐρχομό του τὸν ὑποδεχτήκαμε μὲ εὐχές γιὰ ὑγεία, εὐτυχία καί χαρά! Νὰ δώση ὁ Θεὸς νὰ πραγματοποιηθοῦν ὅλες. Ἡ ἀνατολή του ξεπρόβαλε φωτεινὴ γεμάτη ἐλπίδες. Ἀλλοίμονο ἂν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ἔλειπε αὐτὴ ἡ σωτήρια δύναμη. Ἡ ἐλπίδα! Δίνει ὄρεξη γιὰ δράση καί δημιουργία. Ἂν ἔλειπε ἡ αἰσιοδοξία.

Ἐφ' ὅσον ἀναπνέουμε ἐλπίζουμε..

Εὐκαιρία ἀκόμη γιὰ σύντομη ἀναδρομὴ στὸ πρόσφατο παρελθόν. Στίς μέρες τοῦ χρόνου ποὺ ἔφυγε. Ἀλήθεια πόσο σύντομα! Περνοῦν οἱ μερες σα...νερό. Λέει ὁ Λαός. Καί ὁ Παπαδιαμάντης πιὸ ἀπαισιόδοξος, ἀλλὰ πραγματιστὴς θὰ δώση σὲ ὁλόκληρη τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ τὸ μάκρος ποὺ ἔχει τὸ «ἐνύπνιον ἐγειρομένου». Καί ἀλλοῦ θὰ τὴν παρομοιάση μὲ «ἀελώδη ριπὴ ἀνέμου»...

Ἐπίκαιρος ἀκόμη ὅσο καὶ ὠφέλιμος θὰ ἦταν ἕνας ἀπολογισμὸς γιὰ ὅσα δὲν κάναμε καλὰ—καί εἶναι δυστυχῶς τὰ πιὸ πολλὰ. Ἐνῶ τ' ἄλλα τὰ καλά, κι' ἂν ὑπάρχουν, δὲν μποροῦμε νὰ ἐπικαλεστοῦμε Ὅμως ἡ ζωὴ τραβᾶει τὸ δρόμο της. Ἀπὸ μᾶς τοὺς ἴδιους ἐξαρτᾶται νὰ τὴν κάνουμε εὐχάριστη, ἀνθρώπινη, γλυκεια, σωστη. Και θα την κανουμε ἅμα την προσαρμοσουμε μέσα στα πλαισια ποὺ εχαραξε Ἐκεινος ποὺ την δινει.. Ἂς μη λέμε μεγάλες κουβέντες. Ἡ ζωὴ δὲν εἶναι φιλοσοφία. Γι' αὐτὸ δὲν χρειαζεται νὰ εἶναι κανένας φιλόσοφος γιὰ νὰ τὴν ζήση. Ἄλλο ἂν ἐμεῖς τὴν κάναμε δύσκολη γιὰ νὰ ἐκμεταλλευώμεθε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Γι' Ἀγάπη ἂν πρυτανεύση μέσα στὶς καρδιές μας. Ὅταν τὸ μῖσος πάψη νὰ μᾶς κυβερνᾶη. Ὅταν ἡ ἰδιοτέλεια ἐξαφανισθῆ, τότε ὁ κόσμος μας, ἡ ζωὴ μας θὰ γίνη ἰδανική..

Ξερω, αγαπητε αναγνωστη πως αμα διαβασης τουτες τις γραμμες θα πης: Ποσο μακρυα εχεις νυχτωσει φου καρα μου.. Ἀνυπολογιστα ειναι τα χρονια τῆς ἀνθρωπινης ζωῆς καὶ ἀκομη δὲν συντελεστηκε αὐτὸ τὸ θαῦμα. Θὰ γίνη τωρα ποὺ πᾶμε ἀπὸ τὸ κακὸ στὸ χειρότερο; Θὰ ἦσουν να ἐξω ἀπο τὴν πραγματικοτητα, ἂν δὲν ἤθελες νὰ τὸ παραδεχθῆς. Θὰ λέγαμε ὅτι ζεις σὲ ἄλλο κόσμο. Ναί..

Ὅμως γιατὶ νὰ ἀποκλείσουμε μιὰ ριζικὴ ἀλλαγή; Στὸ χέρι μας δὲν εἶναι; Γιατὶ νὰ μὴν ἐργασθοῦμε γι' αὐτὴν; Γιατὶ νὰ μὴν προσπαθήσουμε; Ὁ καθένας μὲ τὸν τρόπο του. Καί τότε κάτι θὰ ἐπιτύχουμε. Εἶναι βέβαιον. Του λάχιστον νὰ γίνουμε περισσότερο ἄνθρωποι ἀπ' ὅτι εἴμαστε σήμερα, ἂν εἴμαστε..

ΩΡΑΙΟΤΑΤΟΣ ὁ γιορταστικὸς διάκοσμος τῆς πόλεως. Καλαίσθητος, διακριτικός, δίχως ὑπερβολὲς, εὐχάριστος. Καλύτερος ἀπὸ κάθε ἄλλη χρονιά, ὅσο τουλάχιστον θυμόμαστε. Ἔδωσε τὸν τόνο ποὺ ταιριάζει σὲ τέτοιες χρονιάρες μέρες. Συγχαρητήρια λοιπὸν σὲ ὅσους ἐργάσθηκαν γιὰ τὴν γιορταστικὰ πολιτισμένη ὄψη της καὶ φυσικὰ στὸν κ. Δήμαρχο. ποὺ εἶναι ὁ ἐμπνευστής.

ΔΗΜ. ΠΟΥΡΝΑΡΑΣ

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΣΑΝ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

ΜΟΝΑΧΟ — Θά πρέπει νὰ ὑπάρχουν ζωγράφοι ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ξεχωρίσουν τὸ ἔργο τους ἀπὸ μιὰ ἀντίγραφή—Ντίτς. Πρός ἀποφυγὴν δὲ παρανοήσεως: Ὁ ΓκύντερΝτίτς. ποὺ ζεῖ στὴν πόλι Λένγκμος τῆς Βαυαρίας, δὲν ἀντιγράφει «μὲ πινέλο καὶ χρώματα» τοὺς πίνακες ζωγραφικῆς ἀλλά τοὺς τυπώνει μὲ τριδιάστατο μάλιστα σύστημα ἐκτυπώσεως. Ἐμπειρογνώμονες καί συλλέκτες «πέρασαν γιὰ πρότυπα» τίς ἐκτυπώσεις Ντίτς γιατί ἡ ἐπιφάνεια τῶν ἔργων δίνει τὴν «αἴσθηση τῆς γνησιας» εἶναι δέ ἡ ἐκτύπωσις σέ λινό. Ὡς τώρα δέν κατόρθωσε κανείς νὰ μιμηθῆ τὴν πολύπλοκη καί κοπιαστική αὐτή μέθοδο πού ἀνέπτυξε ὁ Ντίτς. Ὅταν ἐν τούτοις ἐξέθεσε τὴν ἐργασία του τό 1964 στούς διεθνεῖς εἰδικούς κύκλους, προεκάλεσε μιά τοιαύτη ἀντίδραση ἡ ὁποία καί παρεμεινε. Ὁ Ντίτς, πού ἦταν ἄλλοτε σκηνοθέτης τοῦ Μπέρτ Μπρέχτ, δέν ἀπεκτησε νι' αὐτὸν τὸν λόγο, τὴν ἐπιτυχία πού περίμενε. Ὁ ἴδιος πιστεύει ἐν τούτοις ἀκόμα στὴν ἄποψή του ὅτι «ποιητὴ νὰ παράγεται τέχνη γιὰ τὸν συνήθη μισθοσυντήρητο». Ὁ ποιος θέλει μπορεῖ ἐξ ἄλλου νὰ ἰδῆ τὴν ἐργασία τοῦ Ντίτς στὸ ἐργαστήριό του.

ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑ ΚΑΙ ΝΙΚΟΤΙΝΗ

ΠΙΟ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ ΑΠ' ΤΑ ΦΥΤΟΦΑΡΜΑΚΑ

ΑΜΒΟΥΡΓΟ— Στὸ Γερμανικό συνέδριο προστασίας φυτῶν πού συνήλθε στό Ὅλτεν μπουργκ τῆς Δυτ. Γερμανίας, προέδη ὁ πρόεδρος τοῦ ὁμοσπονδιακοῦ θεολογικοῦ ἱδρύματος καθηγητής Γκέρχαρτ Σούμαν, σέ μιά ἀνακοίνωσιν του ἔχει γενικό ἐνδιαφέρον: Συμφώνως πρός τὴν γνώμη τοῦ διασκεκριμένου βιολόγου, μεγαλοποιεῖται συνήθως ἀπό τὸ κοινό ὁ κίνδυνος στόν ὁποῖον ἐκτίθεται ἡ ὑγεία ἀπό τὴν χρῆσι φυτοφαρμάκων καί νὰ μέτα καταπολεμήσεως τῶν ζωϊκῶν παρασίτων.

Ἡ ὑγεία τῶν ἀνθρώπων ἐκτίθεται σέ πολύ μεγαλύτερο κίνδυνο ἀπό τό γενικό ἄγχος πού ἐπικρατεῖ στὴν καθημερινή ζωή καί ἀπό τό ἄγχος ἑνὸς ἑκάστου ἀτόμου, ἀπό τὴν κατανάλωσι δηλητηρίων ὡς τὸ οἰνόπνευμα καί ἡ νικοτίνη ὡς καί ἀπό ἄλλους παράγοντας τοῦ περιβάλλοντος παρά μὲ τὴν χρῆσι φυτοφαρμάκων τῶν ὁποίων ἡ ποσότης χρήσεως εὑρίσκεται ὑπά αὐστηρόν ἔλεγχον. Ὡς διευκρίνησε περαιτέρω ὁ καθηγητής Σούμαν κρίνουν ἐπίσης πολλοί γιαπροί ἐσφαλμένως τίς κυρίως κατῖες ἐπιβαρύνσεως τοῦ ὀργανισμοῦ. Οὗτος ἐτόνισε, ὅτι ἡ Δ. Γερμανία καί οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἔχουν ἐπί τοῦ παρόντος τούς αὐστηρότερους ὅρους προστασίας στὸν τομέα τῶν χημικῶν φυτοφαρμάκων. Θά πρέπει δέ στὸ μέλλον νά δοθῆ προσοχή ὥστε νὰ τηρηθῆ σέ μιά «λογική ἰσορροπία» ἡ ἀνάγκη προστασίας τῶν καταναλωτῶν μέ τήν οἰκονομική ἀποδοτικότητα τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς.

ΑΔΥΝΑΤΙΣΜΑ ΚΑΙ ΣΕΞ ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΩΣ

ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ — Ὁ δρ. Μπόμπ Χάρρισον ἰσχυριζόταν στήν διαφήμιση τοῦ Ἰνστιτούτου ἀδυνατίσματος πού ἔγκαινίασε πρίν τρεῖς μῆνες ὅτι οἱ πελάτες του ἔπρεπε νά ἦταν 100α)ο σίγουροι ὅτι θά ἔχανε τό βάρος πού ἐπιθυμοῦσαν καί σάν ἐγγύηση γι' αὐτό θά προσέφερε τά λεφτά πίσω σὲ περίπτωση ἀποτυχίας τῆς μεθόδου του.

Ἡ Ἰνστιτοῦτο ἀδυνατίσματος χρησιμοποιοῦσε τή μέθοδο τοῦ σέξ γιά τήν ἀπώλεια βάρους. Ὅλη ἡ ἀνδρική πελατεία μά καί ἡ γυναικεία ἦταν πολύ εὐχαριστημένη ἀπό τὸν δρα Μπόμπ Χάρισσον γιατί ἄν καί σέ πολλές περιπτώσεις οἱ εὐτραφεῖς κύριοι δέν ἔχαναν τό βάρος πού ἐπιθυμοῦσαν, ἀντίθετα ὅμως ἀπολάμβαναν «ἀξέχαστες ὧρες ἡδονῆς μέ γοητευτικά κορίτσια σ' ἕνα θαυμάσιο περιβάλλον» ὅπως δήλωναν ὡρισμένοι ἀπ αὐτούς Ὁ δρ. Χάρισσον ἔκανε χρυσὲς δουλειές, ὥσπου ἐμφανίσθηκε μιά δύσκολη πελάτισσα ἡ ὁποία ἀφοῦ ἀπήλαυσε ἐπί ἑπτάμηνο διάστημα τίς ὑπηρεσίες νεαροῦ «μασέρ» κατήγγειλε τό περιστατικό στήν ἀστυνομία γιατί τελικά δέν ἔχασε τά κιλά πού ἤθελε.

Ἡ ἀστυνομία ἔκλεισε τὸ Ἰνστιτοῦτο ἀδυνατίσματος καί ὁ δρ. Χάρισσον καταδικάστηκε σέ ἑνὸς χρόνου φυλάκιση γιά μαστρωπεία.

ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ ΖΩΗ ΣΤΑ ΞΕΝΑ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΣΤΗ ΔΥΤΙΚΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

(ΙΝΠ). Σχεδὸν ἕνας στοὺς 10 ἐργαζομένους στὴν Ὁμοσπονδιακὴ Δημοκρατία τῆς Γερμανίας εἶναι ξένος. Σήμερα ἀπασχολοῦνται στὴν Ὁμοσπονδιακὴ Δημοκρατία τῆς Γερμανίας 225.000 Ἕλληνες (9,60)ο). Ἔτσι οἱ Ἕλληνες μετὰ τοὺς Τούρκους, τούς Γιουγκοσλαύους καὶ τούς Ἰταλούς, καταλαμβάνουν τὴν τετάρτη θέσι μεταξυ των ξένων ἐργαζομένων. Γι' αὐτοὺς —ἡ ζωὴ στὰ ξένα δὲν εἶναι διεβαία χωρὶς προβλήματα.

Ἄλλα κυριως οἱ Ἕλληνες κατωρθωσαν νὰ φέρουν μέσα στο νεο τους περιβαλλον ἕνα μεγάλο κομμάτι τῆς πατρίδας τους.

Αὐτὸ ὀφείλεται κατ' ἀρχὴ στὸ γεγονὸς ὅτι οἱ Ἕλληνες —σὲ σύγκρισι μὲ τὸν ἀριθμὸ τῶν ἀπασχολουμένων ἔργα τῶν στὴν Γερμανία — ἔχουν φέρει σὲ μεγαλύτερο ποσοστὸ ἀπ' ὅτι οἱ ξένοι ἐργάτες ἄλλων ἐθνικοτήτων τίς οἰκογένειες τους καί τούς ἐν γένει συγγενεῖς τους στὴν Ὁμοσπονδιακὴ Δημοκρατία τῆς Γερμανίας. Τέλη τοῦ 1974 ζοῦσαν στὴν Ὁμοσπονδιακὴ Δημοκρατία τῆς Γερμανίας 406.000 Ἕλληνες. Κατὰ δὲ σὰν εἶναι ἐγκατεστημένοι σὲ λίγες μεγαλουπόλεις καί στίς γύρω περιοχὲς τους.

Στὴν πόλι Νόϊς, ποὺ βρίσκεται δίπλα στὸν Ρῆνο (πέριπου 130.000 κατοίκους) ζοῦν περίπου 9.000 Ἕλληνες.

Τὼρα κατὰ πόσον οἱ συνθῆκες ἐκεῖ μποροῦν νὰ χαρακτηρισθοῦν ὡς «τυπικὲς» δὲν θὰ τὸ ἐξετάσωμε ἐδῶ. Ὁπωσδήποτε ὅμως τὸ ἡμισυ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τῆς παλαιᾶς πόλεως τοῦ Νόϊς κατοικεῖται σήμερα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ Ἕλληνες. Καὶ τοῦτο δὲν ἔχει ἐπ' οὐδενὶ λόγω τὴν ὄψι ἑνὸς «Γκέττου». Παλαιὰ κτίρια βρίσκονται ἀνάμεσα σὲ νέα μοντέρνα οἰκοδομήματα. Ἀπὸ ὑγειονομικῆς ἀπόψεως δὲν μπορεῖ νὰ λεχθῆ τίποτε κατά. Στὶς κατοικίες αὐτὲς ζοῦν ἐξ ἴσου καλὰ Γερμανοὶ καὶ Ἕλληνες, ἀλλὰ ἐπίσης Πορτογάλοι, Γιουγκοσλαῦοι καὶ Τοῦρκοι. Μπορεῖ νὰ πῆ κανείς, ὅτι ζοῦν ὅλοι μαζί, ἔχοντες καλὲς γειτονικὲς σχέσεις.

Γενικῶς δηλαδὴ ὑπάρχει μιὰ καλὴ ἀτμόσφαιρα. Ὁ κεντρικὸς δρόμος, ὅπου βρίσκεται καὶ τὸ κέντρο τῆς ἀγορᾶς τῆς πόλεως, ἀπέχει μόλις 20 μέτρα. Κατὰ θέσι λοιπὸν ὑπάρχουν ὅλες οἱ εὐκολίες καὶ οἱ ἀνέσεις. Οἱ Ἕλληνες ὅμως δὲν θὰ ἦσαν Ἕλληνες, ἐὰν ἔμεναν μὲ ὅλα αὐτὰ ἱκανοποιημένοι.

Ἡ γνώμη τους σχετικὰ μὲ τὴν καλοζωΐα ἐπεκτείνεται ἀκόμη πιὸ πέρα. Δὲν θέλουν νὰ παραιτηθοῦν αὐτὲ ἀπὸ τὴν συνηθισμένη συζήτηση μὲ τοὺς συμπατριώτες τους, οὐτε ἀπὸ τὰ τρόφιμα τῆς πατρίδας τους. Καὶ ἐπειδὴ συγχρονως ἡ αἰσθησις τους γιὰ τὸ ἐμπόριο καὶ τίς ἐπιχειρήσεις δὲν εἶναι ἐπ' οὐδενὶ λόγω ὑποανεπτυγμένη ἐδημιουργησαν σιγὰ σιγὰ μπακάλικα, ἐστιατόρια, καφενεῖα, ταβέρνες, ραφεῖα, καταστήματα ἑτοίμων ἐνδυμάτων μὲ Ἕλληνες ἰδιοκτήτες. Βεβαίως ὅλα αὐτὰ σὲ πρώτη γραμμὴ σκοπὸ εἶχαν νὰ ἐξυπηρετήσουν τίς ἀνάγκες τῶν Ἑλλήνων, πολὺ γρήγορα ὅμως ἡ πελατεία ἐπεξετάθη καί στούς Γερμανούς. Ἔτσι ὁ γειτονικὸς δεσμὸς ἔγινε ἀκόμη πιὸ στενότερος.

Πρέπει κανείς νὰ ὑπογραμμίση ἰδιαιτέρως τὸ θρησκευτικὸ καὶ κοινωνικὸ ἐνδιαφέρον τῶν Ἑλλήνων ἐργαζομένων, τὸ ὁποῖον ἐπεκτείνεται τόσο σὲ θέματα πίστεως, ὅσο καὶ στὴν προθυμία παροχῆς βοηθείας καὶ ὑποστηρίξεως στὸν ἀπλησίον.

Ἕνας ἄλλος τρόπος ἀπασχολήσεως, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἐλευθέρου χρόνου, εἶναι—κυρίως γιὰ τοὺς Ἕλληνες ἐργαζομένους στὴν Ὁμοσπονδιακὴ Δημοκρατία τῆς Γερμανίας —ὁ ζῆλος γιὰ μόρφωσι. Ἀπὸ ὅλους τοὺς ξένους ἐργαζομένους, οἱ Ἕλληνες εἶναι οἱ καλύτεροι μαθητὲς τῆς Γερμανικῆς γλώσσης, οἱ πλέον φιλομαθεῖς στίς διαφορες ἐπαγγελματικές σχολὲς καὶ ἐκεῖνοι ποὺ δείχνουν το μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ἀπόκτησι εἰδικῶν γνώσεων πάνω σ' ἕνα τομέα, εἴτε πρόκειται γιὰ συμμετοχὴ στὰ μέτρα μετεκπαιδεύσεως μιᾶς ἐπιχειρήσεως, εἴτε γιὰ παρακολούθησι μιᾶς ἐξωεπιχειρησιακῆς οἰκονομικῆς σχολῆς.

Ἔτσι δὲν προκαλεῖ κατάπληξι τὸ γεγονὸς, ὅτι μετὰ ξὺ ὅλων τῶν ἀλλοδαπῶν οἱ Ἕλληνες ἔχουν τὴν ἰσχυροτέρα ἐσωτερικὴ σχέσι μὲ τὸν ἐργατικὸ κόσμο. 35ο)ο περίπου τῶν Ἑλλήνων ἐργαζομένων εἶναι μέλη τῆς Ὁμοσπονδίας τῶν Γερμανικῶν Συνδικάτων—καὶ μάλιστα ὄχι μόνο σὰν παθητικὰ μέλη.

Στὸν συνδικαλισμὸ κατέχουν ἀπὸ χρόνια τώρα σημαντικὲς θέσεις: Ἀπὸ ἰθύνον μέλος στὴν συνδικαλιστικὴ κεντρικὴ ὀργάνωσι μέχρι ἐμπιστευτικὸς σύνδεσμος στὴν ἐπιχείρησι. Τὰ προβλήματα ποὺ παρουσιάζονται πάντα ἐδῶ δὲν εἶναι μόνο ἀπὸ περίπτωσι σὲ περίπτωσι διαφορετικά, ἀλλὰ καί ἀπὸ ἐργασία σὲ ἐργασία. Στὴν βιομηχανία ἐργάζονται περίπου 110.000 Ἕλληνες. Ἐξ αὐτῶν 75.000 στὴν μεταλλοβιομηχανία, ἀπὸ 10.000 στὶς δημόσιες ὑπηρεσίες καὶ στὸν κλάδο ἐμπορικὲς, τραπεζικὲς καὶ ἀσφολιστικὲς ἐπιχειρήσεις, 2.500 στὶς συγκοινωνίες, 9.000 σὲ λοιπὰ ἐπαγγέλματα προσφορᾶς ὑπηρεσιῶν, 3.000 στὰ ὀρυχεῖα καὶ στὴν παραγωγὴ ἐνεργείας 500 στὴν γεωργία —δασικὴ οἰκονομία καὶ κηπευτικὴ καί (ἐδῶ δυστυχῶς λείπει ὁ τελευταῖος ἀκριβὴς ἀριθμὸς) 7.000 —8.000 στὸν οἰκοδομικὸ τομέα.

ΓΚΡΕΚΑ
ΣΗΜΑΙΕΣ
ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΟΙΚΙΩΝ•ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ
Εἰς ὅλας τὰς διαστάσεις Σχολικαὶ-Ζωγραφεῖαι Ἐκκλησιαστικαὶ-Παρεξάσματα
ΣΗΜΑΙΕΣ ΞΕΝΩΝ ΚΡΑΤΩΝ
ΕΤΟΙΜΕΣ ΚΑΙ ΕΠΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ
καὶ ὅτι ἐξάρτημα ἀφορᾶ τὴν ΣΗΜΑΙΑΝ
ΓΡΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ
ΜΑΙΖΩΝΟΣ 68α•Τηλ. 273-607•ΠΑΤΡΑΙ

ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΣΤΗ ΒΙΕΝΝΗ

Τοῦ Συνεργάτου μας κ. ΓΕΡ. ΜΠΑΡΤΖΟΥΚΑ

ΦΙΛΟΙ ἀναγνῶστες καί φίλοι τῆς καλῆς μουσικῆς, προπαντός σεῖς οἱ παλιοί πού τή ζήσατε καί τήν ἀγαπήσατε καί τήν διασκεδάσατε καί τή χαρήκατε. Πού κεῖνα τά χρόνια πούμαστε νιοί κι' ὅλα γελοῦσαν τριγύρω μας, πού πηγαίναμε τὸν 3)4. Καί ἄς ἀκολουθήσουμε μὲ τὸν μεγάλον μουσικὸν καὶ συγγραφέα νὰ μᾶς ξεναγήση στούς δρόμους της, στὰ Μουσεῖα της, τὸν ἀξιότιμον κ. Π.Κ. Ἐνεπεκίδην. Ὅπου σὲ νιστῶ εἰς τὸ φιλόμουσον κοινὸν νὰ πάρη τό σύγγραμμά του καὶ ἀπὸ ὅλα ὁποῖον παίρνω αὐτές τὶς γραμμὲς πού εἶναι ὑπέροχες καί ἀπολαυστικὲς.

ΕΡΧΕΤΑΙ κάποτε στή ζωή ἡ ὄμορφη ὥρα νὰ ποῦμε τό μεγάλο εὐχαριστῶ. Γιά ὅ,τι εἴδαμε, ὅσα ἀκούσαμε καί ἐζήσαμε μέ τήν ἔντονη χαρά τοῦ ἐφήβου, τήν ἀπληστία τοῦ νέου γιά τήν μάθηση καί τό κριτικό ξεδιάλεγμα τοῦ κατόπιν νοῦ ἐπιστήμονα (γράφει ὁ μουσικός στὸ βιβλίο του) Ἡ ἡλικία σάν ἐνθουσιασμός καὶ σὰν ἀστείρευτη χαρά, χαρά τοῦ λαμβάνειν καί δίδειν.

Αὐτό πού γράφομεν στό παρόν σημείωμα εἶναι ἕνα εὐχαριστῶ πρός τὴν πόλη τῆς Βιέννης καί τήν μουσική της. Τά εὐχαριστῶ καί τή γνωμοσύνη μας γιά ὅσα ἐκείνη πάντα μεγαλόψυχα μᾶς πρόσφερε καί προσφέρει.

Στὴν Πόλη αὐτή ὁποιοσδήποτε ἀνοίγει τό πρωϊ τά ρόθυρα τοῦ σπιτιοῦ του, μπαίνει ἀπό παντοῦ ἀκατάσχετη ἡ γιουσκή καί κατακάθεται στὸ μυαλό καί στήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου σάν ἕνα ἄρωμα πού δέν φεύγει εὔκολα.

Ὁ Στράους μέ γαρύφαλο

Καί ὅταν τά παράθυρα μένουν κλειστα. Ὅταν τον αὐστηρότατο καί μη εὐχαριστημένο μέ τούς Βιεννέζους μπεῖ τοῦνε, τον ρώτησε πικραμένος ὁ Βιεννέζος γραμματέας του γιατί δέν ἐγκαταλείπει τὴν Βιέννη ὅπου ὁ χαρακτήρας τῶν ἀνθρώπων τοῦ δίνει τόσο στὰ νεῦρα, ἀπάντησε ὁ Τιτάνας:

—Δεν μέ κρατοῦν οἱ ἄνθρωποι ἐδῶ, ἡ ἀτμόσφαιρα μέ κρατάει στὴν Βιέννη αἴχμαλωτο.

Καί τό μερίδιο τοῦ λέοντος τὸ κράτησε γιά λογαριασμό της ἡ ΒΙΕΝΝΗ .Καί ἀπο το μερίδιο αὐτό ροκανίζουμε κι' ἐμεῖς ἐπί δεκαετηρίδες μαζί μέ τά ντόπια τρωκτικά (γράφει ὁ συγγραφεύς).

Και ὅτι χωρίς Βιεννέζα (γυναῖκα» δὲν νοεῖται μουσικη τῆς Βιέννης.

Δέν νοεῖται γενικωτερα βιεννέζικος πνευματικος πολιτισμός. Ἂν λίγο τόν σκαλίσετε, σέ ὁποιαδήποτε ἔκφρασή του, θά βρῆτε στό βάθος πρωτοκύτταρο τήν γυναίκα, νά ἐμπνέη, νά βοηθῆ τόν δημιουργό καί νά δίνη μέ τή χάρη καὶ εὐφυΐα τήν τελική μορφή στὸ δημιούργημα. Εἶναι αὐτονόητο καί εἶναι ὡραῖο ὅτι ἐκεῖ ὑπάρχει γιά νά μπορή ὁ καλλιτέχνης, νά δημιουργή Καί δέν εἶναι τοῦτο τυχαῖο τὸ γεγονὸς ὅτι τήν εὐθύνη γιά τὰ μορφωτικά θέματα τῆς πόλεως τῆς Βιέννης τήν ἔχει σήμερα ἐξ ὁλοκλήρου μιά γυναίκα, ἡ κυρία Γελτρούδη Σάνδερ ἡ χαριτωμένη Βιεννέζα πού ἔχει τὴν φροντίδα, μεταξύ ἄλλων, κα ίγιά τό ἐτήσιο Φεστιβάλ τῆς Βιέννης, μιά πραγματική πανδαισία γιά τούς φιλήμουσους ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἡ ὄψη τῆς Βιέννης, ὅμοια ἀπό τή μάθησι καί τὸν τόνο, ἔχει καί τίς καθημερινότητὲς της. Ἀλλά μέ τή μουσική, ὅλες της οἱ ἡμέρες φαίνονται σάν νᾶναι Κυριακὲς.

ΓΙΟΧΑΝ ΣΤΡΑΟΥΣ ΠΑΤΗΡ

Στὴν Βιέννη δέν περνᾶμε «γλιστρᾶμε» στὸν καινούργιο χρόνο. Σᾶς εὔχομαι (γράφει) ἕνα γλίστρημα στόν καινούργιο χρόνο —εἶναι ἡ σχετική εὐχή τίς τελευταῖες μέρες καί ὅσες τῆς χρονιᾶς πού σβήνει Καί γλιστρᾶμε ἀπό τή μιά σελίδα στὴν ἄλλη σέ ρυθμό 3)4, στὴ στροφή καί τόν στρόβιλο ἑνός ΒΑΛΣ.

Ἐπιστρέφω ἀπό τό καθημερινό κοντσέρτο τῆς Φιλαρμονικῆς τῆς Βιέννης τήν ἡμέρα τῆς πρωτοχρονιᾶς (γράφει) Εἶναι ἀφιερωμένο, ἀποκλειστικά σέ ἔργα τῆς δυναστείας τῶν Στράους Μέ βάλς, πόλκες, ἐμβατήρια καί μαζοῦρκες συνοδεύει ἡ περίφημη αὐτή ὀρχήστρα τό γλίστρημα τοῦ αὐστριακοῦ λαοῦ στὸν καινούργιο χρόνο. Δέν εἶναι μόνο ἡ χαρὰ καί ἡ αἰσιοδοξία πού μεταδίδει τό κοντσέρτο νάμε στοῦ Μουζάκη τό χορο διδασκαλεῖον καί μαθαίναμε τὰ πρῶτα ἕξη βήματα κάτω ἀπ' τούς ἤχους τῆς ρομβίας στὸ γλιστερὸ πάτωμα περασμένο μέ σαπούνι, καί ὕστερότερα στοῦ Ἀντώνη Κουλκούρδη μέ τούς ρυθμούς τῶν τριῶν τετάρτων στό πιάνο μέ τεσσέρες φιγοῦρες. καί τέλος στοῦ Κωνσταντίνου στή Ρήγα Φεραίου, μέ τούς ρυθμούς τῆς ὀρχήστρας, τά ρομαντικό «Βάλς τοῦ Δουνάβεως»

Τέλεια, πιά σκολιαρούδια μέ τίς ὡραιότερες καί τελειότερες φιγοῦρες πού λικνιζόμαστε στά γαλάζια του νερά μὲ τίς ντάμες μας μέ κεῖνες τίς στροφὲς τίς τόσο θεαματικὲς καί γεμᾶτες ἀπό ἀρχοντιά καί χάρη πού βλέπουμε πολλὲς φορὲς στὰ παλιά κινηματογραφικάφίλμς. Κι' ὅσοι ἀπό σᾶς κυρίες μου καί κυριοι ἐλέω Θεοῦ ζῆτε σήμερα, ἂς πιαστοῦμε χέρι, χέρι νι' ἂς ἀπλώσουμε τά φτερά τῆς φαντασίας καί ἂς πετάξουμε στὴν πόλη τῆς ΒΙΕΝΝΗΣ, στὴν πόλη μέ τίς γλυκὲς μελωδίες πού γιορτάζει τὸ μουσικό φεστιβὰλ της νά πάρουμε λίγη γεύση ἀπ' ρυθμοὺς χρυσοποίκιλτη αἴθουσα τοῦ «Μουζικφεράϊν» καί μέ τὸ ραθιάφωνο σέ κάθε γωνιά τῆς Αὐστριας ἀλλά καί ἡ μοναδική εὐκαιρία νά χαροῦμε τό ἔργο ἕλων τῶν Στράους σάν μέ μιά οἰκογενειακή πινακοθήκη. Καί μιά πού πέσαμε στὶς εἰκόνες, θά ἔλεγα, ὅτι στή πρωτοχρονιάτικη αὐτή ἀμίλλα ἀνόμεσα σταούς Στράους, τό πρόσωπο πού φωτίζεται ἀπό μιὰ λεπτή μελαγχολία, εἶναι τὸ πρόσωπο τοῦ ἀρχηγέτη τῆς δυναστείας τοῦ Γιόχαν Στράους. Ἡ ζωή του δέν ὑπῆρξε θριαμβική ὅσο ὁ ρυθμός τοῦ περίφημου ἐμβατηρίου τοῦ ἀφιερωμένου στόν στρατηλάτη Ραντσέτσκυ μέ τό ὁποῖο καί κλείνει κάθε φορά ἡ πρωτοχρονιάτικη συναυλία τῆς Βιέννης. Πολύ φῶς, πολλά σύννεφα, πολλές καταιγίδες.

Αὐτή ἦταν ἡ ζωή τοῦ Γιόχαν Στράους τοῦ πατέρα— ἐνὸς τραγικοῦ πατέρα πού μέσα ἀντιστάθηκε στή δόξα τοῦ παιδιοῦ του γιά νά ὑποκύψη τελικά ντροπιασμένος, γιατί νικήθηκε ὅταν ἀκόμα ζοῦσε, μέ τήν πίκρα ἐκείνου πού θέλει νά συνεχίση τήν πάλη, χωρίς ὅμως πιά νά μπορῆ. Ἡ κρυφή αὐτή πάλη γινόταν μέ τό παιδί του, τόν Γιόχαν πού ἀργότερα στεφανώθηκε σέ βασιλιά τοῦ Βάλς. Καί τά ἄλλα του τά παιδιά ὁ Γιόσεφ καί ὁ Ἔντουαρντ γράφαν Βάλς καί πόλκες καί ἐμβατήρια καί ἦταν δοξασμένα. Ἀλλά ὁ Γιόχαν—αὐτός ἦταν ὁ μεγάλος ἀντίπαλος. Καί ὁ πατέρας ἀπογοητευμένος ἐγκατέλειψε τόν ἀγῶνα καί τόν κόσμο τῆς ἐποχῆς του πού τόν εἶχε γεμίσει μέ τίς μελωδίες, μόλις σέ ἡλικία 45 χρονῶν στίς 27 Σεπτεμβρίου 1899. Χιλιάδες Βιεννέζοι ἔβγαλαν τά καπέλλα τους ὅταν περνοῦσε ἡ νεκρική πομπή μέσα ἀπό τούς δρόμους τῆς πατρίδας του. Καί ἐνῶ ὁ πληθυσμὸς μιᾶς ὁλόκληρης πόλεως συνώδευε στὸν τάφο του ἕνα σύμβολό του, οἱ ἄνθρωποι δέν ἔκλαιγαν, ἀλλά ψιθύριζαν κάποια μελωδία του, ἐνῶ ἡ ὀρχήστρα τῆς νεκρικῆς πομπῆς ἔπαιζε τό περίφημο ἐμβατήριό του.

Ἕνας περίφημος μουσικοκριτικός τῆς Βιέννης παλιό μισε τούς τρεῖς μαέστρους τοῦ Βάλς μὲ τὸν ἑξῆς ἐπιγραμματικό χαρακτηρισμό:

—Καληνύχτα, μαέστρο Γιόζεφ Λάννερ!

—Καλησπέρα σου, Γιόχαν Στράους πατερα!

—Καλή μέρα, Γιόχαν Στράους!

Καί πράγματι, μέ τήν ἀνατολή τοῦ Γιόχαν Στράους, τὸ βράδυ εἶχε ἀπλωθῆ πάνω ἀπό τὴν Βόξα, τοῦ πατέρα.

Πλῆθος καί τά ἐκθέματα ἀπό τά ἀντικείμενα τοῦ σπιτιοῦ του τό ὁποῖον καταστράφηκε ἀπό τίς βόμβες τοῦ δεύτερου Παγκοσμίου πολέμου. Πολλά ἀντικείμενα σώθηκαν ὅμως στά χέρια τῶν κληρονόμων του, οἱ ὁποῖοι καί τά μοιραπούλησαν στό Δῆμο τῆς Βιέννης ,φυσικά χάριν τῆς ἱστορίας τῆς μουσικ